SENTINELA

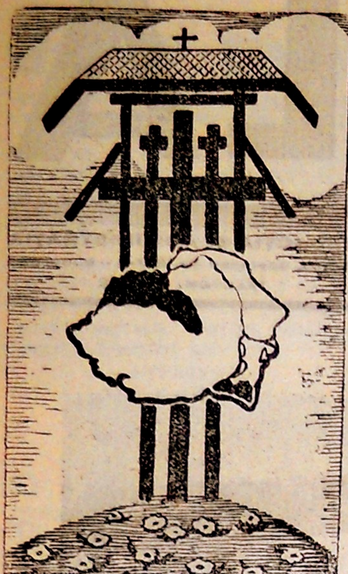
ANUL IV, Nr. 22
30 Maiu 1943

GAZETA OSTĂŞEASCĂ A NAŢIUNII
APARE DUMINICA
Inscrisă la Tribunalul Ilfov C. I. C. sub Nr. 623/1939

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
Strada Sărindar Nr. 5-7-9 — Bucureşti
TELEFON: 3.96.62

In numele lui Dumnezeu Atotputernicul, eu...
Jur credinţă Naţiunii, Regelui şi Statului Român;
Jur credinţă şi supunere Conducătorului Statului;
Jur să păstrez ordinea şi secretul ce mi s'a încredinţat;
Jur să execut fără şovăire ordinele;
Jur să lupt până la moarte pentru drepturile Ţării Româneşti;
Jur să fiu cinstit;
Aşa să-mi ajute Dumnezeu!

Crezul ostaşului

1. Cred în Regele nostru, în Conducătorul ţării şi în veşnicia Neamului Românesc.

2. Port în suflet icoana României adevărate şi jur să-mi jertfesc vieaţa pentru hotarele ei.

3. Indeplinesc ordinele fără şovăire şi nu mă 'nfricoşează nici primejdia, nici trufia duşmanului.

4. Urăsc de moarte: minciuna, hoţia, trădarea, fiindcă ele înjosesc şi necinstesc pe ostaşi.

5. Iubesc camarazii; ei sunt ca şi mine chezăşia libertăţii ţării, ostaşi bravi în războiu şi lucrători harnici în uzine şi ogoare, în timp de pace.

Aşa să-mi ajute Dumnezeu.

Lt. av. NICU POLIZU

La sfârşitul campaniei dela Odesa, odată cu intrarea trimfală a glorioaselor drapele româneşti pe sub Arcul de Triumf, în frontul celor cari primeau cruciuliţa albastră a ordinului Mihai Viteazul, se afla şi lt. rez. av. Polizu Nicolae.

Nicu Polizu, care înfruntase în lupte aeriene din cele mai grele, un inamic copleşitor ca număr, doborîse până atunci 8 avioane bolşevice.

Caracter de elită şi sburător prin vocaţie, lt. rez. Polizu a pornit mai departe pe cerul Rusiei, până la Don şi Stalingrad, înfruntând cerul bolşevic, cu toate obstacolele lui nevăzute, în peste 130 misiuni, dintre care majoritatea au fost misiuni de însoţire şi protecţie a formaţiilor române şi germane de bombardament sau atacuri neînfricate la sol.

Rareori, acest îndrăzneţ şef de patrulă a avut ocazia să plece în vânătoare liberă. Din cele cincizeci de lupte aeriene ale sale, lt. rez. Polizu a ieşit biruitor. A trebuit să-l isbească în rezervor o schijă de antiaeriană, ca sufletul acestui bătăuş al cerului bolşevic să se desprindă din inima avionului său drag, pe care în zadar a încercat să-l mai salveze.

Pe perina de onoare a acestui brav as al aviaţiei noastre de vânătoare, stau mărturie a vitejiei sale, alături de „Mihai Viteazul", Crucea de Aur cu 2 barete şi Crucea de Cavaler a Virtuţii Aeronautice, Coroana României şi Crucea de Fier.

Lt. rez. av. Polizu Nicolae a murit ca un sburător sus, în inima cerului, iar aripele lui s'au frânt pentru gloria aviaţiei şi pentru biruinţa neamului.

PE CRUCE ŞI DRAPEL

Aş vrea, dragi camarazi ai contingentului 1944, să torn în aceste slove toată căldura ce o simţim în Dumineca aceasta de 30 Mai, a logodirii voastre cu Armata, ca să pătrundă cât mai adânc în cugetele voastre cuvintele din paginile „Sentinelei" — gazeta ostăşească atât de dragă oamenilor vechi, şi care de două luni a devenit şi tovarăşa vieţii voastre de cazarmă.

Patria v'a chemat spre a înnoi cu braţele tinereţii voastre cadrele oştirii, aşa cum pădurea îşi sporeşte mereu rândurile de stejari prin copacii tineri.

După câteva săptămâni de deprindere în ale milităriei, iată, aţi depus jurământul aşteptat cu înfrigurare, ajungând adevăraţi ostaşi ai Ţării.

Cu mâna pe gloriosul drapel sub a cărui falduri înaintaşii au câştigat răsunătoare victorii, voi v'aţi legat astăzi în numele lui Dumnezeu că veţi sluji Naţiunea până la cea din urmă suflare, că veţi fi credincioşi Regelui şi Conducătorului Statului, purtându-vă ca oameni cinstiţi şi desăvârşiţi soldaţi, anume: păstrând cu străşnicie ordinea şi secretul, executând fără şovăire ordinele şi luptând până la moarte pentru drepturile Ţării Româneşti.

Iată zugrăvit, în câteva cuvinte de foc, tot îndreptarul vieţii de ostaş.

Aşa cum puii de lei ţin capul sus, ridicaţi fruntea cu mândrie în frumuseţea cerului de primăvară, simţind că sunteţi deplini bărbaţi.

Aţi devenit ostaşii Majestăţii Sale Regelui Mihai I şi ai Mereşalului Ion Antonescu; sunteţi trup din trupul unei armate de ale cărei isprăvi se minunează celelalte popoare. Pomul de nădejde crescut astăzi din sufletul vostru se înalţă până în Cerul Eroilor, făgăduind să rodească fapte asemănătoare acelora cari s'au jertfit pentru Patrie şi Cruce.

Văd în ochii voştri agerimea vulturilor; citesc în inimi încrederea nesdruncinată în victoria de mâine şi nădejdea luminoasă în zodia cea bună a Patriei şi îmi zic: cum să nu credeţi că România va avea o zodie fericită când apărarea ei este încredinţată vouă, iar împlinirea sfintelor năzuinţi stă în puterea braţului vostru?

Iubiţi camarazi, priviţi în jurul vostru pe cei cari poartă pe vestoane panglicele atâtor vitejii, admiraţi chipul lor bronzat de soarele stepelor ruseşti şi fiţi mândri că de-acum înainte faceţi parte din armata lor şi căutaţi să le mergeţi pe urme.

In clipele de şovăială, amintiţi-vă că aţi jurat pe Cruce şi Drapel şi atunci veţi simţi deodată tăria stâncilor în faţa furtunilor, îndemnul cel mare al strămoşilor de a lupta pentru pământ şi Neam.

Acolo spre pustiurile răsăritului, valurile de bolşevici stau gata să ne înghită căminurile şi credinţa. Gândiţi-vă că dacă nu veţi învăţa cât mai temeinic meşteşugul armelor, nu veţi putea fi la înălţimea misiunii ce vi s'a dat astăzi.

Priviţi în văzduhul primăvăratic al Patriei şi sorbiţi din el toate forţele ca să puteţi deveni bravi luptători, asemenea străbunilor, asemenea vitejilor de pe frontul antibolşevic.

Cu gândul îndreptat către izbânda finală spre care merg astăzi toate străduinţele noastre şi ale aliaţilor, spuneţi-vă, în fiecare zi, că numai prin răpunerea balaurului roşu veţi putea mântui vieaţa celor dragi de acasă.

Dragi ostaşi, ziua de astăzi a depunerii Jurământului are o însemnătate mai covârşitoare ca niciodată, pentrucă în timp ce voi strângeaţi pumnul pe drapel — acolo, pe frontul Cubanului, alţi camarazi de-ai voştri încleştau pumnul pe armă, într'o pândă necurmată. Ei vă aşteaptă cu inima vitează să vă arate drumul gloriei şi al victoriei, — pe voi, leatul sortit să treacă pe sub curcubeul falnic al biruinţei româneşti.

I. VALERIAN

Recruţii pe drumul gloriei

In ziua de 30 Mai, recruţii din toată ţara depun jurământul.

Cu o mână pe cruce şi alta pe drapelul ţării, tinerii aceştia, ajunşi la maturitatea cetăţenească, se vor lega în faţa lui Dumnezeu, să păstreze credinţă Naţiunii, Regelui şi Statului Român, credinţă şi supunere Conducătorului Statului, să păstreze secretul, să execute fără şovăire ordinele şi să lupte până la moarte pentru drepturile Ţării Româneşti. Ziua jurământului este aşteptată cu emoţie de aceste vlăstare de nădejde ale Neamului, fiindcă din acea zi devin ostaşi în toată puterea cuvântului.

Trecerea aceasta în rândurile ostaşilor care apără cu atâta demnitate şi vitejie drepturile şi dreptatea noastră, constitue pentru recruţi o cinste, dar şi un moment înălţător în vieaţa lor.

Jurământul de credinţă are un înţeles deosebit. Prin el se deschide recruţilor drumul de glorie, bătătorit de moşii şi strămoşii lor, de părinţii, fraţii şi toţi care, prin lupte şi jertfa lor n'au lăsat Neamul Românesc să cadă în robie. Acestor tineri le este dat să intre în cadrele Armatei în vremuri când ţara noastră se află la o nouă răscruce a istoriei. Alături de camarazii lor mai vârstnici, ei vor fi chemaţi, dacă nevoia va cere, să înscrie pagini de glorie nepieritoare în Cartea de aur a Neamului şi să contureze o Românie frumoasă, aşa cum o vedem fiecare.

Formula jurământului e rostită de tinerii ostaşi cu toată convingerea, căci fiecare dintre aceştia se simte că e un apărător al pământului, libertăţii şi credinţei româneşti.

Spre deosebire de alte armate, care-şi completează cadrele prin constrângere sau plată, viteaza noastră armată şi le recrutează prin consimţimântul tuturor, care porneşte din convingere, din iubirea lor de ţară.

Istoria ne învaţă că neamurile care au pornit la luptă şi cuceriri cu armate înjghebate, prin constrângere, sau plătite cu ziua, au fost purtate de vântul nenorocirii din loc în loc. Ele nu au putut deveni naţiuni puternice, fiindcă niciodată „luptătorii" lor n'au îmbrăcat haina armatei naţionale, ci haina îndemnului la jaf şi cutropire.

Tinerii noştri recruţi se încadrează din îndemnul sufletesc în marşul biruinţei şi sub mândrele fluturări ale tricolorului nostru. Ei se văd aureolaţi de nimbul glorios al victoriei noastre, care nu va întârzia să vină.

De doi ani de zile, Neamul acesta de viteji a dovedit lumii, şi mai ales duşmanului nostru de moarte, că noi avem pentru ce lupta şi nădăjdui, şi mai ales, ştim să ne batem atunci când hoarde străine vor să ne robească.

Voi, tineri ostaşi, către care sunt aţintite privirile întregului Neam, fiţi mândri, astăzi, că, de avântul şi dârzenia voastră de care veţi da dovadă în lupta pentru zdrobirea inamicului roşu, depinde libertatea şi liniştea noastră, a tuturora.

S.

JURAMANTUL

Tineri, în braţele şi inima cărora se împletesc de acum toate nădejdile Neamului! Se împlinesc acum aproape 2 luni de când cazărmile v'au îmbrăţişat cu dragostea casei părinteşti. Cu pas demn păşiţi acum în faţa drapelului, simbolul sfânt al Patriei, care a purtat pe părinţii şi fraţii voştri în lupte glorioase. Faceţi legământ de viaţă şi de moarte în faţa Patriei. E cel mai măreţ act din vieaţa voastră.

— „Jur credinţă Patriei! E legământul care vă scrie actul vostru de bărbăţie şi de mândrie românească. Da, fiţi mândri tineri pe care glasul Patriei v'a legat astăzi. De acum însă va trebui să renunţaţi la o parte din libertatea voastră. Dar adevărata libertate nu stă în a face întotdeauna numai ce vrei... Libertate însemnează puterea de a renunţa. Căci pentru ca să poţi învinge pe altul trebue să ştii să te învingi mai întâi pe tine.

Pentru aceasta te cheamă acum glasul sfânt; pentru a învăţa să lupţi şi să învingi. Iar drumul până la biruinţă este unul şi acelaşi de când lumea: Disciplina. Dar disciplina nu însemnează numai decât renunţarea la propria-ţi voinţă ci, mai repede dorinţa de a intra de bună voie şi mai ales cu dragoste în voinţa şefului. Fă-o cu dragoste. Dragostea este cheia fermecată care face orice muncă uşoară şi plăcută. Iubeşte-ţi comandanţii, iubeşte-ţi camarazii. De-acum te-ai mutat din familia ta în familia cea mare a cazărmii.

Deacum ai mii de fraţi. Iubeşte-i ca pe tine însuţi căci astfel îţi iubeşti ţara. Alături cu ei vei face marşuri lungi şi vei învăţa să mânueşti armele pentru ziua când vei fi chemat să-ţi dai examenul cel mare... Să învingi sau să mori pentru ţară, dacă îţi va cere, aşa cum te-ai legat pe drapel. Căci aceasta este chemarea ultimă.

România este acum încleştată în cel mai crâncen războiu. Cea mai diavolească întruchipare a iadului ne ameninţă dinspre răsărit. Bolşevismul, care pe unde a trecut a lăsat în urmă-i numai cadavre şi ruină, a muşcat din trupul ţării noastre acum doi ani.

Camarade, din contingentul 1944, care ţi-ai legat acum vieaţa de vieaţa Patriei! Fii demn de marea ta misiune. Te-ai înrolat în cea mai vitează armată, care dela Prut până dincolo de Don şi până în crestele Caucazului a scris cu sabia cele mai glorioase pagini din istoria războiului actual. Fii mândru şi plin de încredere în soarta ta şi a neamului tău. Inaintaşii tăi l-au ridicat din noroiul umilinţei de o clipă ca să-l poarte apoi pe culmile cele mai înalte ale gloriei. Fii demn de ei.

ION MARIN NICOLA

Douăzeci și cinci de generali români

JERTFIȚI IN RĂZBOIUL NOSTRU SFANT

Glăsuesc cronicile vremurilor despre biruitoarele lupte duse de-a-lungul veacurilor de Neamul Românesc. Dar mai presus de toate, pline sunt paginile lor de strălucite vitejii și de mari jertfe. Ca niciodată poporul nostru nu s'a frânt sub bătăile furtunilor, ci s'a înălțat peste ele, mai aprig, mai oțelit, iar din fiecare moș și strămoș îngropat în pământul pentru care s'a jertfit, a răsărit rod nou: falnic, dârz, legat de glie și neînfricoșat în fața morții.

Generație după generație și-a plecat sufletul să primească moștenirea cea mare din sufletul părinților: dragostea de țară și dragostea de luptă. Vitejiile celor care au plecat să odihnească somnul de veci, stăteau mărturie grea în fața urmașilor. Curând aveau și ei să apuce drumurile hotarelor, drumurile izbânzilor. Căci n'am avut nicicând un ceas de liniște și n'am avut nicio putință de stăvilire a poftelor dușmane, decât arma și lupta!

Și ne-am luptat. Așa cum mărturie vie stă toată dreapta istorie, dela țărani până la hatmani, unii lângă alții, pușcași și lăncieri alături de spătari și pârcălabi și toți laolaltă lângă Domnul și Voevodul nostru.

Cât de măreț și cât de pilduitor se înalță trecutul neamului nostru!

Și cât de măreț și de pilduitor crește prezentul!

Astăzi, retrăim epizoadele marelor sacrifii pentru Patrie și cei care sunt încleștați în luptă pe vieață și pe moarte, în stepele nesfârșite ale Rusiei roșie, poartă destinul neamului către luminile viitorului, cum l-au purtat tot lanțul strămoșilor.

Din malurile Prutului până în coamele Caucazului, peste ape și mări, până în gingiile Asiei, luptătorii noștri au fost un singur trup. Alături de soldații căzuți eroic pe câmpul de onoare, au căzut și comandanții. Se cerea grea jertfă pentru lumea nouă și toți au înțeles s'o dea.

In fruntea eroilor desrobitori pășesc 25 de generali români, 25 de generali care au înscris în Istoria războiului sfânt, primele slove de aur.

Unii lângă alții, înfrățiți, cum au fost și în vieață, infanteriștii, calaveriștii și artileriștii, își urmează comandanții către slăvile cerului.

Plutonul generalilor calcă semeț în capul cohortelor înfiorate de heruvimica muzică. Sunt 25 de generali jertfiți pe altarul Patriei:

Ioanițiu Alexandru, Glogojeanu Ion, Vasiliu Dumitru, Halunga Raul, Petrescu Tocineanu D., Niculescu A. Gheorghe, Orășeanu D-tru, Rotemburg Richard, Bădulescu Grigore, Sorescu Caton, Topârlan Alex., Pastia Alexandru, Dănescu Ion, Klaus Ervin, Carp Gheorghe, Cantuniar Cristu, Luca A. D-tru, Ionescu Mangu Ion, Casian Vasile, Lucescu Emanoil, Pătrașcu M. Vasile, Șutzu Mihail, Nasta M. Andrei, Ionescu V. Gh. și Davidescu M. Vasile.

Dintre ei, mulți sunt camarazi de promoție și prieteni vechi. Cei mai mulți au primit epoletul de aur fiind avansați post-mortem, în chiar ceasul în care sufletele lor urcau înălțimele cerești.

Mulți din acești eroi au fost decorați cu ordinul „Mihai Viteazul" pentru strălucite fapte de arme.

S'au dăruit frățește din toate armele, așa cum frățește au luptat: trei generali de divizie, opt din infanterie, cinci din cavalerie și nouă din artilerie.

Ei au înțeles mai presus de orice, menirea, și-au ascultat cu sfințenie poruncile mari ale strămoșilor. N'au stat la adăpost și nu și-au păzit vieața de primejdii. Au fost acolo, continuu, în vâltorile luptelor, lângă soldații lor, și-au căzut unul după altul, din primele zile ale războiului, la Prut, în Basarabia, la Odesa, Buldinowka, Sevastopol, Cuban, Caucaz și Stalingrad. Au căzut pentru mântuirea neamului și pentru biruința Europei. Căci la temeliile lumii noui, înălțată pe sacrificiile popoarelor ridicate împotriva domniei întunericului, cei douăzeci și cinci de generali români stau piatră grea de zidire.

In fața acestei impresionate jertfe, ne plecăm cu smerenie frunțile și inimile să primim moștenirea sfântă din sufletele lor: dragostea de Țară și de luptă.

Serg. t. r. B. LEONTIN BRUDAȘCU

SCRISOARE FRATELUI ION...

Ionică, din sătucul
Cel din margini de dumbravă,
Unde ți-ai lăsat căsuța
Iți trimit acum voroavă!..

Pe aici e primăvară
Și-i frumos, e cald la noi...
Duc plăvanii plugu'n brazdă,
Cucii cântă în zăvoi!...

Am venit în sat de-o lună,
De pe unde-am fost măi frate...
Tot ce-i nou, ți-aduce cartea,
Ionică de departe.

Mama'i bine, dar în suflet,
Tot mai duce-un tainic dor,
Inspre-o 'nsângerată zare
Ea mai are un fecior!..

Care duce mai departe,
Lupta sfântă, luptă dreaptă...
Tot cu-același gând Ioane,
Ilencuța ta te-așteaptă!..

Eu m'am reîntors în satul
Cel din margini de dumbravă...
Dar pân' vin din nou acolo,
N'am măi frate, n'am zăbavă!...

Ține tu în loc puhoiul
Și-l sdrobește pe dușman,
Căci venim iar, vijelie,
Ionică din Cuban!...

Plut. ad-tie
VICTOR GH. BĂLĂNESCU

Camaraderia româno-germană

Crezul României naționaliste

Cuvinte adresate tineretului de D. Mareșal Ion Antonescu

Cu prilejul inspecției făcute la Căminul studenților Academiei comerciale din București, d-l Mareșal Ion Antonescu, a adresat studenților aceste cuvinte, care sunt însuși crezul României naționaliste:

N'am venit azi în mijlocul d-voastră ca să culeg laude și cu atât mai puțin să ne aducem laude, pentru ceea ce s'a înfăptuit.

Această operă, care se înfăptuește pentru tineret, pentru d-voastră, nu este o operă individuală, este o operă colectivă.

Este opera Națiunii întregi care are datoria să creeze condițiuni optime pentru înlesnirea pregătirii elitelor conducătoare de mâine.

Vă mulțumesc totuși cu multă recunoștință pentru sentimentele d-voastră, calde.

In aplauzele d-voastră, frenetice, simt sinceritatea d-voastră.

Am plecat la această luptă de salvare a Neamului, sprijinit pe tineret.

Sper, d-lor, că la sfârșitul împlinirii îndatoririlor mele, voi termina lupta, sprijinind țara pe tineretul ei sănătos.

Aceasta nu înseamnă că generația care unește generația d-voastră de a mea, este o generație pe care nu trebue să o folosim: este o generație care dacă a făcut greșeli, are totuși meritele ei foarte mari.

Este generația care reprezintă continuitatea noastră istorică.

Este o generație pe care d-voastră trebue să o stimați, este o generație pe care eu trebue să o folosesc.

Permanența unui Stat nu poate fi întreruptă fără mari pericole prin ruptura între generații.

Domnule Rector,

Ați vorbit de oastea d-voastră.

Sunt fericit că mă găsesc în mijlocul ei; sunt cu atât mai fericit, cu cât sunt azi cel mai bătrân și întâiul ostaș al acestei țări.

Am credința fermă că această oaste a d-voastră va înscrie mâine noi pagini glorioase pentru Neamul Românesc, după cum generația care o precedează a înscris în războiul trecut și înscrie și azi alte pagini nemuritoare pentru istoria noastră.

Domnilor,

S'a vorbit azi de sufletele d-voastră curate, s'a vorbit de hărnicia d-voastră.

Nu pot să vă îndemn, ca bătrân, decât să continuați pe aceste drumuri noi, curate și luminoase, pentrucă o națiune fără suflet, o națiune care nu știe să muncească, este o națiune care nu poate să-și valorifice drepturile, este o națiune care nu poate să dureze.

Prin muncă, prin onestitate, prin modestie, prin luptă fără trufie și prin răbdare fără îngenunchere, vom reuși să restabilim drepturile noastre, care au fost pierdute din ușurința acelora pe care nu-i numesc, fiindcă sunt prea bine cunoscuți.

Avem datoria ca prin munca și unirea tuturor, să creem condițiunile care ne vor duce greu, dar sigur la redobândirea drepturilor noastre, la unirea și la libertatea tuturor.

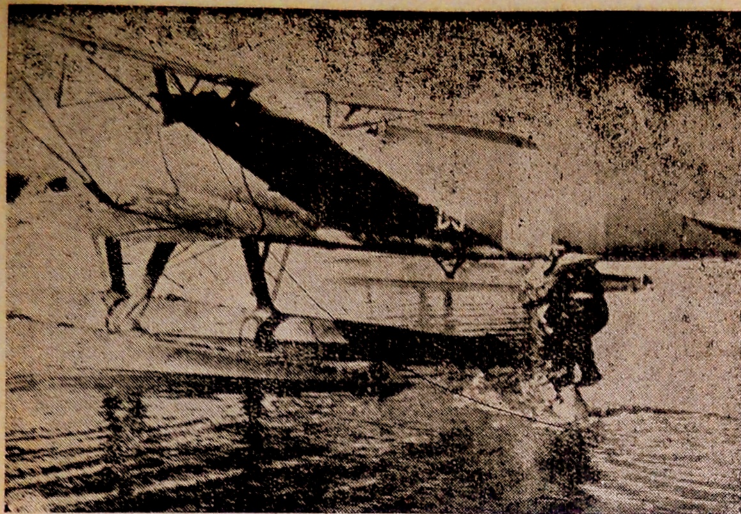
Acesta este scopul pentru care lupt eu, împreună cu cei care mă ajută.

Aveți toată încrederea că sufletul și inima noastră adânc îndurerate, sunt permanent acolo unde se află atâți români astăzi subjugați, numai din vina noastră.

O națiune unită, o națiune tare, o națiune bine și demn condusă, nu ar fi putut fi forțată să accepte ceea ce a acceptat în 1940, oricât de vitrege ar fi fost împrejurările și oricât de mare îndrăzneala altora.

Vă rog, d-lor, să ascultați pe cei mai bătrâni decât d-voastră, să mergeți, prin muncă și prin luptă, cu încredere, către sfârșitul luptei noastre, care nu se poate să nu ne ducă acolo unde țintim cu toții.

Cu aceasta termin ceea ce aveam să vă spun și vă mulțumesc încă odată pentru căldura cu care ați îmbrățișat venirea mea în mijlocul d-voastră.

Alarmă la o bază de hidroavioane românești

PICIORUL DE LEMN

Pe frontul Odesei, bolșevicii pregăteau un contraatac, pentru a încerca să reocupe una din liniile de apărarea exterioară ale cetății. In așteptarea ordinului de respingere a contra atacului, soldații noștri cântau ca la nuntă.

— D'apoi eu... chiar mă gândesc serios să mă cunun! zise unul, Stănică.

— Cu cine mă?

— Cu domnișoara Odesa, dom' sergent!

— Da' rușinoasă ți-ai mai ales și tu... Ea știe c'o să cadă, dar se face că nu cade încă. Și ție ți se scurg ochii după ea.

— Ei las', că pân' la urmă, tot îi vin eu de hac!

— Numai vezi, în noaptea nunții — interveni Vasile — să nu te încurci la socoteală, când oi număra pe toți ciolovecii care au pângărit-o.

— Te-om ajuta și noi la numărătoare, mă Stănică... dacă ne-oi da voie!

— Păi eu vă dau voie bucuros la toți, domn' sergent... numai că-mi pare rău că o să lipsească dom' caporal Burjoi dela împărțeală.

Burjoi căzuse rănit și, de vreo șapte săptămâni, de când îl ridicaseră și îl trimiseră la București, camarazii nu mai știau nimic de el. Inainte de a se despărți de ei, spuse sergentului: „Să știți că mă întorc. Să nu-mi dați arma la nimeni... că eu, cum mi-or da drumul, mă duc doar câteva ceasuri să-l văd pe taica... și viu“!

Și toți credeau că Burjoi o să se țină de cuvânt:

— Glumeț cum e... și dac'a murit, vine!

Numai că trecuseră șapte săptămâni și dela Burjoi nicio veste.

Ora prevăzută a contra-atacului bolșevic se apropia și căpitanul n'ar fi vrut să spună soldaților ce aflase, chiar în acea zi despre Burjoi. Dar auzindu-i vorbind despre el, s'a întristat și le-a citit scrisoarea primită dela Burjoi din spital, și scrisă chiar în ziua când îi dădeau drumul acasă: „...Și aflați despre mine că azi a venit taica să mă ia din spital... Camarazii ce mai fac? Ii doresc foarte mult... Numai că aflați că mie mi-a tăiat piciorul și numai pot să mă întorc... Să trăiți, d-le căpitan, viu la dv. cu o rugăminte.. ca să lupte și arma mea seria 628 la Odesa... dând-o dv. cui oți crede de cuviință că poate s'o poarte mai bine.... Eu, dacă am rămas în cârji, nu mai pot să mă țiu de cuvânt, și vă rog să mă iertați. Să dea Dumnezeu să învingeți și să fiți sănătoși... Al dv. ca și fiu, caporal Burjoi, decorat cu Virtutea Militară“.

Prin elicea uriașului vapor

Toți au vrut să lupte cu arma lui Burjoi, așa încât căpitanul a trimis pe consăteanul acestuia, Colțatu, s'o aducă, socotind că nu poate face altfel decât s'o tragă la sorți. Dar când a strigat: „Ei! să vedem acum.. cui ies sorții să poarte arma lui Burjoi“?... s'a auzit o voce tunătoare din spatele tranșeei:

— Mie!

Și Burjoi a înaintat spre căpitan, râzând:

— Tot m'am ținut de cuvânt, dom' căpitan!

Din uimire și din bucurie, s'au născut întrebările:

— Unde-ți sunt cârjile?

— Le-am aruncat!

— Dar... piciorul?

— Mă ține!

— Nu ți l-au tăiat?

— Ba.. de tăiat, mi l-au tăiat ei... dar, de atâta dor cât aveam să mă întorc aici... mi-a crescut peste noapte la loc.

Și râdea mereu. Căpitanul n'a avut inimă să-l mai mustre pentru gluma cu scrisoarea... și nici timp, fiindcă Burjoi și-a sărutat arma odată cu pornirea contra-atacului bolșevic.

După respingerea ciolovecilor, lipseau doi oameni din companie: Burjoi și Colțatu. Până să plece echipele să-i caute, Stănică a dat veste că parcă i-ar vedea venind dinspre câmp

— Unul merge și unul sare. Parcă primul îl ține pe al doilea.

— Pare că Burjoi e cel care sare ca o minge, într'un singur picior.

Când s'au mai apropiat puțin, Colțatu a strigat că lui Burjoi i-au retezat piciorul.

— Fuga, băieți, cu brancarda! a ordonat căpitanul. Ei, săracul Burjoi, tot așa i-a fost scris!

Dar Burjoi a răspuns de departe că nu-i trebue brancardă. Și sărind pe un picior, venea cântând.

— Ce e cu piciorul Burjoi? l-a întrebat căpitanul încremenit.

— L-am trimis înainte la Odesa, dom' căpitan... să mă aștepte acolo!

— Mă, ce fel de rumân ești tu?

— S'au păcălit ciolovecii, dom' căpitan: mi-au zburat piciorul de lemn!

— De lemn era?

— De lemn... că de-aia m-ie și ceva necaz... Na'și fi vrut să știți, dom' căpitan... că dacă știați... cine mă mai primea pe mine... infirm... să mă întorc să lupt cu dv.? De aia vă rog să mă iertați... de-aia mi-am făcut păcatul să vă mint... Când v'am scris, nu glumisem; venise taica să mă ia dela spital și nu credeam că mai mă întorc aici... Dar pe drum... cum mergeam așa cu taica... eu în cârji și el alături...

— De ce plângi, Burjoi?... Mă Burjoi, mă...

— Bietul taica!... Că eu nu v'am spus niciodată că taica și-a pierdut și el piciorul... în 1917... Și el are Virtutea Militară... Si a strâns ani de zile bani, până a făcut 40.000 de lei, să-și comande un picior de-alea sistematicile... știți dv. cum îi spune, dom' căpitan, de-i zice „proteză“...

— Și ce a făcut tatăl tău, Burjoi?... Ți l-a dat ție?

— Dragul de tăicuț... mi-a dat piciorul lui, să lupt mai departe... Am avut noroc că s'a potrivit măsura... Să vedeți... Ieșisem din spital și pornisem spre gară .. Era un soare frumos... frumos .. Noi umblam troncănind pe astfalt .. eu din cârji... tata mai puțin, din piciorul lui mort. Și tata de colo, care e glumeț, râde; zice: „Măi, de ce le-o fi picând ochii muierilor după noi? după decorații sau după picioare“?... Eu dau să râd, dar mă podidește plânsul... „Ce plângi mă nepricopsitule“? zice tata... „Plâng — zic — că am jurat să mă înotrc lângă băieți și acu' nu mai pot“... „Nu poți, pe dracu“! zice tata... „ia să vezi cum poți dacă ai cu ce“!... Zic: „Păi n'am“! .. Zice: „Ba ai, că doar n'o să mă duc cu piciorul în groapă! Ce, stângul meu e un pârlit de picior de carne și os, ca să putrezească? Ăsta ți-l las moștenire, mă!... că tot mă gândeam eu că n'am cui să-l las și am dat pe el atâta bănet degeaba, ca să-mi folosească numai mie în vieață“?... Zic: „Ce vrei să spui, taică“?... „Vreau să zic — zice — că să-mi dai mie cârjile că eu îs bătrân și nu mai am nevoie să alerg... și tu să iei piciorul și să calci Odesa cu el“!... Acasă, după ce am făcut schimbul, tata a mai glumit. Zice: „Mă moștenișí din vieață, mă băiete“!... Dar eu i-am spus: „Lasă, tăicuțule, că-ți aduc piciorul înapoi“... Și ciudă mi-e că nu i-l mai pot aduce... Am risipit moștenirea lui tăicuțu... Atât a avut, atât mi-a lăsat... Dar vă jur, dom' căpitan, că o să muncesc până oi face bani de două picioare! Că, vorba lui tăicuțu când mi-a dăruit piciorul! „Păzește-l bine, mă... că ăsta costă mai mult ca unul viu... care nu ne-a costat nimic, nici pe tine nici pe mine“!

Aș vrea să știu, care poate fi destinul neamului care produce asemenea viteji?

MIRCEA ȘTEFĂNESCU

Eroul sergent T. R. Ștefan Bratiloveanu

Eroul Ștefan Bratiloveanu s'a născut în câmpia Padeșului, județul Mehedinți, acolo unde altădată Tudor Vladimirescu și-a adunat pandurii și a pornit cu ei la luptă pentru dreptatea neamului. In câte rânduri, în vremuirea anilor, va fi aprins școlarul, apoi flăcăul și soldatul Ștefan, candela și lumânărelele credinței la monumentul ridicat întru pomenirea Martirului din Vladimir și de câte ori ochii lui nu vor fi citit cuvintele rostite de Tudor, dăltuite în piatră, în fața oltenilor, înainte de a fi pornit cu ei la luptă!

Aci, Ștefan și-a aprins în inimă candela sfântă a iubirii de Țară și lumina ei i-a călăuzit pașii pe urmele pandurilor.

Ștefan Bratiloveanu era înalt cât un brad și sufletul îi era un isvor nesecat de simțire românească.

— „Camarazi, spunea el ostașilor din pluton, victoria va fi a noastră. Trebue să mă ascultați și să mă urmați. Din jertfa noastră va răsări Victoria“.

La prima chemare, Ștefan Bratiloveanu a răspuns: Prezent!

Făcea parte dintr'un regiment de dorobanți. La plecare a fost încadrat în compania căpitanului Afrim, deși avea în acel regiment pe fratele său, căpitanul Bratiloveanu Gheorghe.

— „Sergentul Bratiloveanu, îi spune comandantul: „Imi ești cel mai drag și cel mai bun sergent din companie, vreau să luptăm împreună, dar... poate te-ai simți mai bine în compania fratelui tău!?

— Nu, d-le căpitan, rămân aici lângă d-voastră, voi ști să cinstesc numele și gradul fratelui meu.

Ajuns pe front, sergentul Bratiloveanu s'a întrecut pe sine.

In zorii dimineții de 17 Iulie 1941 compania pornește la atac. Sergentul Bratiloveanu, în fruntea grupei, înaintează spre creasta dealului, fiindcă, de dincolo de el, dușmanul vărsa foc în pozițiile noastre. In jurul lui era un adevărat prăpăd de brandturi. Nu pregetă! Cu ochii țină spre obiectiv, cu arma în mână și cu grenadele la subțioară, ajunge sus pe creastă, împreună cu câțiva din grupa lui.

Inamicul deschide focul și trage de răsună valea. Un proectil de brandt lovește în coastă pe bravul sergent și arma pe care a mânuia atât de bine îi cade.

Mai trage câtăva vreme, cu o singură mână, dar puterile îl părăsesc!

— Trageți înainte, până ce îmi leg rana, spune el.

Vestea că a fost rănit s'a răspândit ca fulgerul. Căpitanul Bratiloveanu, aflând de fapta fratelui său, îi spune:

— Ștefane, mi-ai luat-o înainte. Sunt mândru de tine!

Ochii lui Ștefan, senini ca și cerul, străluciră atunci când armele noastre își începură concertul și ridicându-și mâna o îndreptă către trăgători, zicând:

— Frate! Lasă-mă pe mine. Ajută-le lor.

Sergentul Bratiloveanu se ridică și el falnic, vrea să pășească în rând cu cei care l-au ajutat să cucerească culmea dealului, dar cade pe culme așa cum se prăvălesc brazii.

A fost înmormântat la 17 Iulie, în primul an al războiului sfânt, în Fălciul Moldovei lui Ștefan Voevod.

TILICĂ DANCĂU

BACIUL

Mărunt la trup, vânjos și bun la suflet,
Și darnic mai dihai ca o bunică,
Prea tacticos la lucru și la umblet,
Cu părul plete și cu barba mică.
Purta peste cămașa-crin, bondiță
Cu primul brumăriu ca liliacul,
Iar la chimir, amnarul mic de criță,
Cuțitul cu stricnele și suvacul.
Aproape'n fiecare săptămână
In faptul asfințitului de soare —
Dam câte-o raită pe la el la stână,
Pe când știam că turma-i la mulsoare.
Și când mulgea, spunea atâtea glume
Că te mirai de unde le mai știe.
El povestea și laptele în spume
Creștea 'n găleată alb, ca de hârtie.
Când isprăvea cu mulsul și cu focul
Și după ce mâncam din cașul dulce.
Iși așternea lângă cotun cojocul,
Dar nu și-l așternea ca să se culce.
Se tolănea pe mițele țurcane;
Scotea domol dela chimir cavalul
Și depăna bătute moldovane
De-ar fi jucat și popa Țuțuianul.
Târziu de tot, când somnul printre noi
Nestingherit de nimeni — da târcoale,
Mă despărțeam de baciul și de oi
Și coboram în satul de pe vale.

NECULAI C. OPRIȘANU

CAPORALUL IORDACHE SIMION

La 15 Decemvrie 1942, un escadron comandat de căpitanul Marinescu Eugen, primeşte ordinul să execute o incursiune pe direcţia cotei 175, cu scopul de a se verifica valoarea rezistenţei inamicului şi a lua prizonieri.

Poziţia vrăjmaşă era bine organizată cu brandturi şi arme automate. Acest lucru nu a împiedicat însă pe cavaleriştii noştri să se avânte la această nouă încercare. Sublocotenentul de rezervă Cosmiuc Claudiu, înconjurat de câţi va camarazi, asigură pe comandantul său, că-şi va face din plin datoria.

In acest timp, căpitanul Marinescu Eugen, ia toate măsurile necesare, fiind gata să răspundă, cu toate forţele inamicului, care ar fi putut să încerce o ripostă la incursiunea ostaşilor români.

In ultima clipă, când subl. Cosmiuc Claudiu îşi terminase pregătirile, caporalul Iordache Simion, căruia i se încredinţase o altă misiune, roagă pe sublocot. să-l trimită şi pe el odată cu ceilalţi camarazi.

— Domnule sublt., stărue caporalul Iordache, lăsaţi-mă şi pe mine să iau parte la incursiunea asta. Am eu o „chestie" şi-am să aduc un bolşevic.

Sublocotenentul, după multă stăruinţă, consimte.

— „Bine, Iordache, dar fii cu băgare de seamă"...

— „Mă întorc cu bine, domnule sublocotenent"!

— „Dumnezeu să-ţi ajute"!

Grupa iese din linie. Incet, încet, ca nişte năluci, se îndreaptă spre pădure. un salt, două şi au ajuns. Sergentul Ciobanu Gheorghe şi caporalul Iordache sunt în frunte, ceilalţi îi urmează îndeaproape, cu armele gata să tragă. Pădurea se răreşte treptat şi apoi merg pe câmp descoperit. Un ostaş se ridică şi apoi se apleacă: era caporalul Iordache Simion.

Dela un post înaintat de observaţie, cpt. Marinescu. urmăreşte pas cu pas deplasarea grupei. Ii avea de atâta vreme lângă el, îi ştia cum luptă şi cum se bucură atunci când escadronul termină vreo misiune.

In câteva salturi repezi, cavaleriştii ajung tot mai aproape de poziţia inamicului. Mereu în frunte, sergentul Ciobanu şi caporalul Iordache, îşi călăuzesc grupa. Nici un pom, nicio tufă nu-i mai poate ascunde.

— „Fraţilor, acum sfârşim greul... Nu vă temeţi de moarte"!

Toţi îşi încordează atenţia şi privesc înainte spre bolşevici. Aproape toată grupa a ajuns la creastă. O mitralieră clănţăne nervoasă. Cazemata nu e departe de ei. Loviturile cad razant. Un şanţ se deschide în faţa lor, dar sergentul Ciobanu îl trece ca fulgerul. Exploziile brandturilor îi încadrează. Caporalul Iordache râde cu poftă: „Aveţi grijă să nu vă pice"...

Două puşti mitraliere deschid foc din urmă; grupa serg. major Stamen Ştefan şi-a ales poziţie minunată.

Ceaţa se ridică treptat-treptat şi grupele, ca nişte mărgele, alunecă printre pomi şi viroage.

Grupa serg. major Stamen Ştefan a ajuns şi ea aproape de cazemată, este perfect adăpostită într'un şanţ şi aşteaptă să pornească la asalt. Clipele trec greu, măsurate de bătăile inimei.

Deodată, o lumină albă-verzue spintecă văzduhul. In scurt timp după aceasta, sergentul Ciobanu Gh. îşi împinge grupa lângă cazemată. Din gura căscată, proiectilele sunt trase nebuneşte. Cavaleriştii se aruncă la pământ. In acelaşi timp, din mâinile înăsprite de luptă, grenadele îşi poartă zborul către monstrul din faţă. Exploziile sunt îngrozitoare.

Zăpăciţi de întorsătura neaşteptată, ruşii încearcă o retragere grăbită, dar cavaleriştii noştri le taie calea şi-i secera fără milă. Câţiva duşmani fug în dosul cazematei, dar îi urmăreşte fără răgaz, şi desfăcuţi într'un lanţ necrutător, se năpustesc asupra lor. Pentru bolşevici nu mai există scăpare. Trag şi ei la întâmplare, probabil îndemnaţi de arma unui politruc cuprins de spaimă. In picioare, strângând cu mâinile ţeava armei, caporalul Iordache Simion loveşte în dreapta şi în stânga, în timp ce restul grupei, purtat în vâltoare de caporal, se abate către poalele dâmbului şi loveşte cu grenadele şresturile de bolşevici înnebuniţi de groază.

Deodată, în clipa când caporalul Iordache se pregătea să tragă asupra unui bolşevic, care îl ţintise cu pistolul, o răpăială scurtă îl doboară la pământ.

— „Vai, Doamne, a căzut Iordache"! Bolşevicul dă să fugă. sergentul Ciobanu aleargă după el printre gloanţe şi-l trage înapoia grupei.

Caporalul Iordache abia mai respiră, prin valul care i s'a pus pe ochi, cu greu mai poate să-şi recunoască fraţii de luptă.

— „Daţi-mi puţină apă, că îmi arde sufletul, murmură caporalul cu buzele uscate şi albe. Un ostaş se apleacă şi-i dă să bea, dar gura ostaşului se mişcă într'un spasm dureros.

Camarazii îl duc pe braţe la comandantul lor.

— „Domnule sublocotenent, ordinul a fost îndeplinit! Zice cutremurat şeful grupei.

Frt. CONSTANTINESCU VIRGIL

Strămoşii..

In vremuri grele şi furtună
Când ochiul lacom şi duşman
Râvnea pământul ţării „mumă"
Strămoşii 'n luptă-l apărau.

Din piept făcut-am zid şi munte
Şi vai de cei care 'ndrăzneau
Să ceară-o „brazdă" şi să 'nfrunte
Mânia lor... Se prăvăleau.

Venit-au mulţi! Din răsărit,
Din miazănoapte şi apus,
Ca fiarele s'au năpustit
Dar fierul rece i-au răpus.

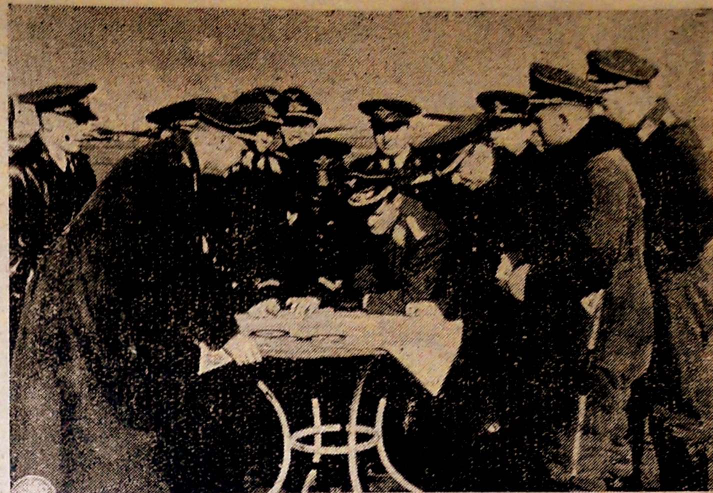
Să spună codrul şi câmpia,
Să spună munţii cei bătrâni
Şi apele din România,
Câte morminte's de păgâni..

Noi n'am râvnit pământ strein,
Neam mulţumit cu ce avem;
Dar n'am lăsat ca vr'un vecin
Să fure „brazda" ce-apărăm

Sold CULCEA CONST.

Române, în tăcere sfântă
Tu oţeleşte-te'n puteri,
Să câştigăm prin luptă astăzi
Tot ce-am pierdut prin vorbe ieri.

Ofiţerii aviatori germani şi români studiind misiunile

Lupta dintre distrugătoare şi submarine

„Fiţi gata! Eşim la suprafaţă!" ordonă comandantul.

Stă la periscop pentru a mai arunca o privire atentă de jur împrejur, în noaptea spoită de lună. Ne afundasem deoarece către seară pierdusem contactul cu convoiul pe care îl urmăream de trei zile şi nopţi, şi din care trimisesem la fund un vas-cisternă de 9.000 tone; în apă ascultătoarele noastre prind mai bine zgomotul motoarelor convoiului.

„Ambele motoare Diesel sunt gata!" — „Umpleţi celulele cu aer!" — „12 metri!" — „10 metri!" — „8 metri!" — „Turela e liberă" — „Am ajuns sus!". Vocea limpede a inginerului şef străbate prin larma motoarelor şi valurilor spumegânde ajungând până la comandant, sub turelă. „Deschideţi turela!" — „Posturi pe punte!", acesta este primul ordin pe care îl prim'm de pe bord, după ieşirea deasupra apei.

Primul schimb, din care fac parte şi eu, urcă sus. Cercetăm cu grijă or'zontul prin lunetele duble. E nevoie de cea mai mare atenţie. Fiindcă trage întâi cel care vede întâi. Vase mari de transport şi cisterne se zăresc ca nişte umbre bine vizibile, dar de atâtea ori ne-am trezit prin surprindere cu rapidele şi sveltele distrugătoare în spate. Intr'o astfel de împrejurare cată să te dai imediat la fund, pentru a scăpa de neplăcutele bombe de apă şi a evita o întâlnire prea de aproape.

„O umbră largă la 160 grade!", anunţă postul Nr. 1. Toate lunetele se îndreaptă într'acolo. Ce fel de umbră să fie? „La babord altă umbră!". Pe cât se pare suntem chiar în mijlocul convoiului. Aceasta a doua umbră este foarte înaltă şi sveltă, ceea ce înseamnă că direcţia vasului este perpendiculară pe a noastră. In timp ce prima umbră, dela pupă se micşorează, cealaltă creşte mereu. Toţi ştim că e un distrugător, dar nimeni nu spune o vorbă. „Postul Nr. 1 nu-l scapă din ochi şi raportează mereu ce face!", spune comandantul, ca'm şi hotărît, în timp ce motoarele noastre Diesel lucrează din răsputeri, duduind, scrutăm orizontul căutând conturur' mai mari. „Dă presiune", mormăie în barbă sentinela, privind cu linişte umbra care se zăreşte tot mai mult şi rămâne totuşi înaltă şi subţire. Cu luneta se poate vedea nori de fum ieşind din cele două coşuri. „Viraţi scurt la babord!", ordonă comandantul. Cotim brusc şi pentru o clipă distrugătorul apare mai lat. Dar se îndreaptă imediat, ia din nou cursul direct asupra noastră şi se măreşte neîncetat. Acum ştim că ne vânează un vas de pază mult mai rapid decât noi. „Se văd bine valurile pe care le despică la proră!", raportează postul Nr. 1 comandantului. Acesta observă cu aceeaşi linişte de fier pe urmăritor, fără să spună un cuvânt. Numai prosopul cu care se şterge de sudoare freacă parcă mai îndesat.

In lunetă distrugătorul ce se apropie apare uriaş L-am prins întreg în obiectiv. Nori groşi de fum ţâşnesc învolburaţi din coşuri şi acoperă prora ridicată cu care sparge valurile. Puntea şi alte detalii se văd bine. Şi tunurile.

„Alarmă!" Repede ca fulgerul trebue să dispărem din faţa inamicului. Cu fiecare minut distrugătorul e mai aproape cu 1.000 metri! Intr'un singur minut trebue să facem totul, intr'un singur minut să pierim dela suprafaţă, ca să scăpăm deocamdată de formidabila izbitură care ne aşteaptă. Se sună alarmă, submarinul se năpusteşte cu prora spre adâncuri în linie înspăimântător de oblică; de sigur că o parte din pupă a mai rămas încă afară, în timp ce prora a pătruns adânc. Toţi ochii sunt aţintiţi pe cadranul măsurătorului de adâncime. Cincisprezece metri — optsprezece — douăzeci. Acul se opreşte aici. S'a întâmplat ceva. Nu se mai mişcă tocmai în clipa supremă şi fără îndoială că stăm cu prora afară.

„Ce spun indicatoarele din turelă şi dela maşini?", întreabă comandantul. „20 metri!" raportează observatorul din turelă. „20 de metri!", raportează şi cel dela maşini. Submarinul se apleacă şi mai mult cu nasul, toate obiectele din încăperi o iau razna. Oamenii caută să-şi ţină echilibrul agăţându-se de ce găsesc. Pierzi terenul de sub picioare şi din când în când rămâi spânzurat. Parcă s'ar da vasul peste cap! Ne cuprinde un simţământ de groază. Nimeni nu poate face nimic, fiecare parcă dansează căutând să se ţină drept. Dumnezeule! şi acul ăsta care s'a înţepenit la 20! Aşteptăm ciocnirea!

Oamenii se târăe penibil, agăţându-se de ţevi şi de aparate, căutând să ajungă la maşini pentru a le repune în mişcare. Deodată o bubuitură! Cinci! Şase! Submarinul se sgudue puternic, lucrurile încep să cadă, zornăit de sticle, lumina clipeşte şi deasupra capetelor auzim un răpăit ca de grindină. E prima serie de bombe de apă! Bravo! Aici am ajuns! Vor să ne facă praf!

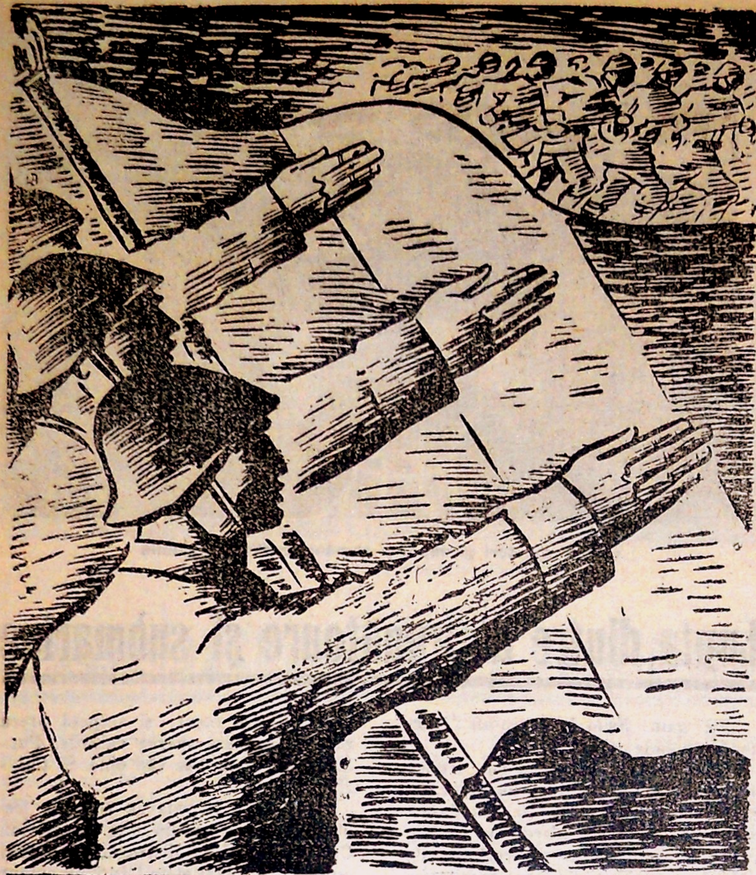
Insfârşit acul cadranului se mişcă. Maşinile au pornit din nou. 30 metri — 40 metri... Slavă Ţie Doamne, am scăpat până când distrugătorul se va întoarce din nou! Insfârşit inginerul şef a pus submarinul la adâncimea voită.

Tragem cu urechea: deasupra nu se mai aude nimic. După puţin timp urcăm din nou. E vădit că distrugătorul a fost foarte grăbit să ajungă iarăşi la convoiu, fiindcă s'ar putea ca între timp alte submarine să fi început atacul. Eşim şi pornim iarăş după convoiu.

Inamicii nu-şi mai văd capul de treabă. Nu ştiu din ce parte să se apere întâi fiindcă haita de submarine atacă din toate părţile, săpând răni adânci în trupul preţiosului convoiu.

La încheierea operaţiunilor submarinele germane aşternuseră la fund un total de 77.000 tone, cu toată paza lor straşnică.

ARNOLD PROKOP
Coresp. de războiu

Cuvinte pentru recruţi

Armata este puterea ţării. Ea este chezăşia liniştei dinlăuntru şi pavăză la hotare în calea vecinilor cotropitori.

Ne batem acum cu vecinii dela răsărit. Ei au vrut să ne sdrobească şi să ne desfiinţeze ca neam.

In apărarea noastră am mers până departe, căutând împreună cu camarazii germani să desfiinţăm puterea ofensivă a „bestiilor roşii".

Suntem un popor creştin. Credem cu putere în Dumnezeu. Cu ajutorul Lui au străbătut strămoşii prin veacurile de restrişte, şi tot cu ajutorul lui Dumnezeu ne apărăm şi noi acum „sărăcia şi nevoile şi neamul".

Ne iubim Regele. *El este şeful ţării şi părintele ei. O armată fără conducător este ca o turmă fără de păstor şi ca o corabie fără cârmă.*

Credem în menirea sfântă pe care o are „Conducătorul Statului" pentru înălţarea României şi de aceea ne lipim sufletul de El.

Crescut din brazda noastră, cu durerile şi bucuriile noastre în suflet, Mareşalul e chezăşia izbândirii noastre şi garanţia zilelor mai bune la care are drept neamul acesta.

Ne iubim Ţara, *fiindcă ea este muma şi sufletul care încălzeşte pe fiecare ostaş. In ea este păstrată comoara de veacuri a neamului, bisericile înegrite de rugă şi vreme în care s'a înfiripat slova noastră.*

Ţara este leagănul copilăriei şi tot ea ne va fi mormântul. Dar mormântul nostru nu trebue să fie pângărit de neamuri păgâne.

Pentru aceasta suntem treji. Pentru aceasta ne batem cu clocotitoare sete de dreptate.

Eroii noştri au sfinţit cu morminte şi au înscris cu sânge cea mai frumoasă pagină de glorie din istoria neamului.

Noi, cei mai tineri, vom şti să ne împletim jertfele cu ale lor, ca să putem da ţării zile bune şi fericite.

Mâine, în ziua jurământului nostru ostăşesc, în ziua logodirei noastre cu Patria, mâine într'o zi însorită de primăvară, zâmbitoare, când ţara va căta la noi cu ochi de nădejde, ne vom lega înaintea lui Dumnezeu, în faţa istoriei şi a mormintelor proaspete de eroi, că vom şti să clădim pe sbuciumul şi durerile de azi, chiar cu sacrificiul vieţii, o lume mai bună, o ţară respectată, bogată şi fericită.

Paraşutist român aterisând

PLAIURI BASARABENE

Au înflorit salcâmii presărând pe jos
Petalele lor albe cu îmbătător miros,
Dând gliei mii de salbe: pământului prinos.

In stoluri rândunele sburdalnice, nu tac,
Prin plaiuri viorele purtând culori de stele
Sunt prinse 'n ciripitul sfios de pitpalac.

Pe lângă sat în vale vin turme să se-adape,
Plâng triluri de cavale ce'n vraja lor divină
Opresc a erbii foşnet şi undele pe ape.

Când seara încet păşeşte pe micul pârâiaş
Regina nopţii doară, tot codrul poleeşte
Ce-adormit visează un vers de flueraş.

Au amuţit în vale păstorii dela stână,
Doar codrul plin de jale, leagănă în poala-i
O Cosânzeană-Zână, a florilor stăpână.

S. CALAGIU

Camaraderia româno-germană

Niciodată istoria războaielor nu a dat prilejul unei mai frumoase şi definitive înfrăţiri de popoare ca războiul ce se desfăşoară de trei ani în răsărit, în care Românii şi Germanii şi-au amestecat sângele în fierbinţi pilde de jertfă şi camaraderie.

Asemenea pilde se aud povestite în România, prin toate satele, de către ţăranii care au luptat la cot cu camarazii lor Germani.

Un brav ofiţer Român, de curând întors din linia de foc, povesteşte privind peste capul nostru departe acolo pe stepa rusească unde Dumnezeu i-a dat să trăiască clipe care numai în faţa morţii se pot trăi. El spune:

„Artileria inamică vărsa asupra liniei noastre grindină de foc. Mă aflam cu secţia mea de tunuri cu misiune anticar în spatele primei linii de infanterie. Dintr'un moment într'altul se aştepta deslănţuirea atacului hoardelor bolşevice.

In flancul stâng lupta un batalion german. După câteva minute au şi început să apară peste uşoara colină ce se profila în faţa noastră monştrii de oţel. In spatele lor se vedeau turme de infanterişti înaintând. Imediat am ordonat schimbarea poziţiei tunurilor mele în faţa liniei de infanterişti cu direcţia jumătate stânga. Atacul părea să vizeze batalionul german.

Am deslănţuit focul asupra maselor de tancuri şi oameni care înaintau. Intr'o clipă focul armelor noastre, încrucişat cu al bolşevicilor, făcuse un adevărat infern din poziţia noastră. Valuri după valuri, bolşevicii împinşi cu revolverul în ceafă se ridicau orbeşte la moarte sigură. Tunarii mei desbrăcaţi de vestoane şi cu mânecile suflecate trimeteau moartea asupra duşmanului.

Dar numărul lor se împuţina mereu. Intr'o încordare pe care ţi-o dau numai asemenea momente am trecut la tunul ce-mi era mai apropiat. Am tras cu dinţii strânşi cu setea de a răzbuna moartea camarazilor mei dragi care căzuseră cu fruntea pe afet.

In faţa tunului meu erau mormane de cadavre bolşevice. După o jumătate de oră atacul era sfărâmat. Tunurile mele făcuseră minuni. Dar tocmai când îmi pansam oamenii şi îmi storceam în colţul ochilor durerea de a mă fi despărţit de cei mai dragi tunari ai mei, doi ofiţeri germani au apărut în spatele meu. Cine este comandantul acestei baterii, au întrebat în limba germană. M'am ridicat cu ochii întrebători şi am răspuns: Eu.

Atunci, fără nicio vorbă în plus, s'au repezit asupra mea cu îmbrăţişări şi sărutări ce mi-au acoperit faţa. Când s'a terminat această emoţionantă scenă, în ochii ofiţerilor germani erau lacrimi. Lacrimile recunoştinţei, recunoştinţă de care eu mă simţeam jenat fiindcă o primeam în numele dragilor mei camarazi care zăceau neînsufleţiţi lângă tunuri şi care cu viaţa lor salvaseră atâtea vieţi ale camarazilor noştri germani, asupra cărore se deslănţuise barbaria asiatică.

Am simţit însă atunci că între tunarii mei şi germanii care luptau alături de noi, că între România şi Germania, din sângele acestora sfânt, ce curge întâlnindu-se în ţărână, pentru apărarea credinţei creştine, a civilizaţiei, a muncii cinstite şi a pământului strămoşesc, s'a plămădit o frăţie pe care nici hoardele diavoleşti dela răsărit, cu balaurii lor de fier, nici minciunile otrăvite ale propagandei lor criminale, nu o vor mai putea strica în veacul veacului".

Şi ofiţerul nostru termină povestirea sa cu privirile în zare, acolo unde i-au rămas tunarii lui dragi şi unde îmbrăţişerile ofiţerilor germani ce le-au apropiat o clipă inimile, inimile care sub două vestoane sunt şi vor rămâne peste veacuri una.

TIGRUL

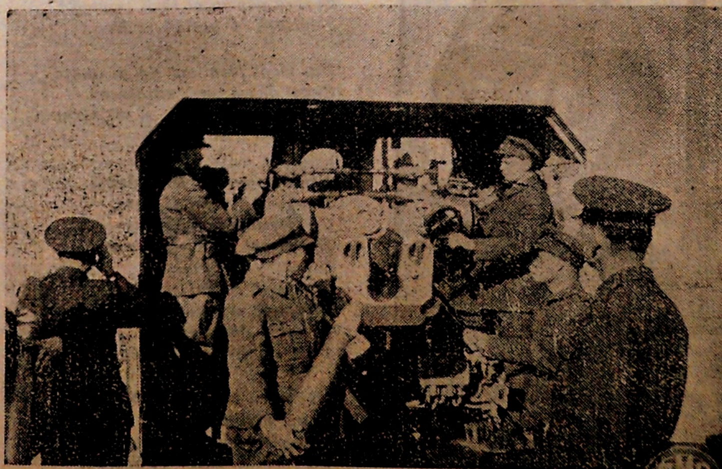
Noua armă surpriză lansată de industria germană.

Apariţia tancurilor germane de tip TIGER, a constituit una din cele mai mari surprize pentru inamic. Obişnuiţi să se teamă de tancul german de 27 tone, ale cărui calităţi excepţionale îşi spuseseră cuvântul în marile bătălii de tancuri din vara anului 1940, bolşevicii credeau că datorită blindajelor uriaşe ale noilor tancuri, vor scăpa definitiv de artileria mişcătoare a germanilor. Intr'adevăr tancul rusesc de tip T. 34, părea să nu fie chiar aşa de slab, el dând unele rezultate bune, dar aceasta numai la începutul ofensivei ruseşti de iarnă. Imediat industria de războiu germană a opus acestor coloşi sovietici, tunul anticar de 88, supranumit de ostaşi BEL-AMI. Rezultatul a fost imediat. Pretutindeni mase uriaşe de tancuri bolşevice au fost distruse, iar ofensiva a slăbit înainte de a reuşi să cuprindă în obiectivul ei un punct de bază principal.

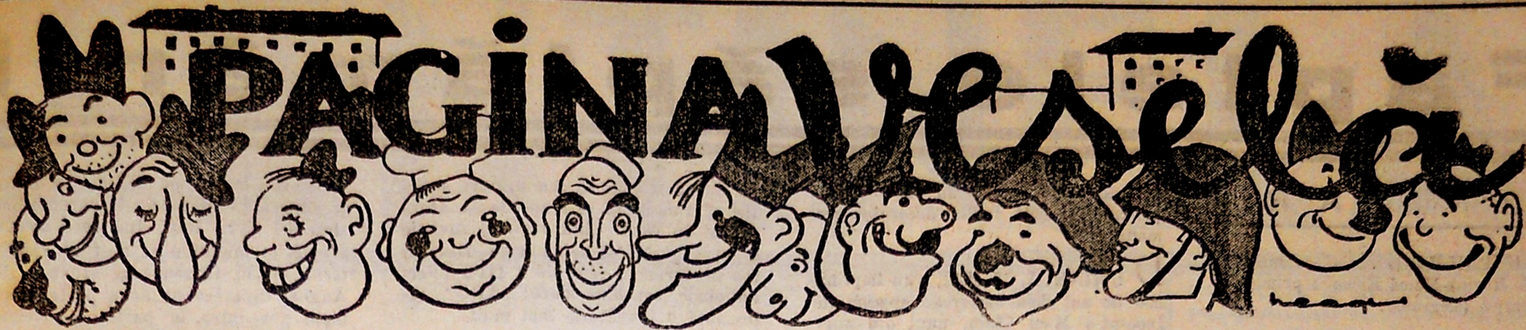
Caracteristicile tancului „Tigru", sunt în primul rând mobilitatea sa excepţională, puterea de foc şi lipsa totală a unghiurilor moarte. Până în prezent TIGER, reprezintă tot ceea ce se poate închipui mai perfect în domeniul tehnicei blindatelor. El este cel mai rapid car greu din lume, fiind în acelaşi timp şi cel mai bine înarmat.

In curând TIGER îşi va spune cuvântul în răsărit unde bolşevicii nu au nimic a opune calităţilor sale nimicitoare.

Printre surprizele ofensivei pe care o pregăteşte Germania şi aliaţii săi în răsărit, acest car de asalt, adevărată fortăreaţă umblătoare, se situiază în primul plan.

Tun românesc al apărării de coastă în plină acţiune

La şcoală

— Azi, copii, să-mi dezlegaţi
O problemă... Ascultaţi!
Dacă din grădină iau
Şi la zece din voi dau:
Patruzeci şi cinci de mere,
Şaptezeci şi trei de pere,
Şi vreo nouăzeci de prune...
Care dintre voi îmi spune:
Ce-o să aibă fiecare?
Unul din băieţi răsare,
Spune, pe când ceilalţi tac:
— Păi... durere de stomac!

Strigături

Sus în vârful nucului,
Cântă puiul cucului;
Mai la vale 'n rămurele
Cântă două turturele;

Mai la vale la trupină
Cântă cuc'aia bătrână;
Pe de-asupra Clujului,

Cântă puiul cucului.
Şi-aşa cântă de frumos
De cade frunza pe jos!

Ghicitori

Am patru surioare
Iuţi şi sprinteioare
Toată viaţa fug
Şi nu se ajung.

(Roatele)

Am o lădiţă
Cu o porumbiţă
Dacă sboară porumbiţa
N'ai ce face cu lădiţa.

(Sufletu! şi trupul)

Am o vargă
Unsă cu unt
Şi aleargă
Pe sub pământ.

(Şarpele)

Albă păsărică
Pe arac se urcă
Dar n'are aripioare
Şi nici picioare.

(Fasolea)

Ce trece peste apă şi nu face valuri?
(Ch'otul)

Epistoliile fruntaşului Neaţă

Putineei Județu Teleorman pân Gară Salcia

Dragă Neațăăăă

Află despre noi nevăstuța și fitu care îți samănă la fel și la nas cât un păstârnac și la apucături că suntem bine și că chiar când primirăm epistolica matale ne duserăm glonț la biserică da popa era la câmp să dăm un acatist pentru găleata care îți scapă matale viața Ăsta căl dădurăm tocmai a doua zi fiindcă tocmai atunci îl găsi și pă popa să se ducă cu preoteasa la câmp fiindcă popa și-a cumpărat tractor și să-l vezi duminica cum iese la plimbare pe linie cu el. De se mândrește omu că noi dacă am avea toată ziua am sta în el ca în brișcă. Da poate când vii mata în concediu aduci fun tanc dăla ciolovec că zice tancu ca me dăla tractoru și atunci nu mai băgăm pă nimeni în seamă Da vezi cată unu dă scrie la jurnale că e cât dăla mare [redacted] casă. Noi o săi ci facem loc în curte să tăiem câțiva salcâmi. Da nu uita că matale ești om dă treabă da cam nituc. Uite parcătelea mă și văd cu toți ducându-ne cu tancu la bâlci la Turnu și la Roșiori să crape inima județului dă necaz. A matale soțioară și al matale flăcăiaș [redacted]

Mariticale și Nețișor

PROVERBE

Când tot scoţi din sac şi nimic nu bagi în loc, curând dai de fund.

Două mâţe în sac
Nu încap.

Glume

Paraşutiştii

Un reporter de războiu este informat spre surprinderea sa, că echipagiul avioanelor ruseşti, care lansează paraşutişti, se compune din cinci paraşutişti şi încă şapte oameni fără paraşută.

— Dar aceştia la ce servesc, a întrebat mirat gazetarul nostru.

Răspunsul a fost următorul:

— Doi sunt piloţi, iar ceilalţi cinci le fac vânt din avion celor cu paraşută.

Răspuns

Milton, autorul „Paradisului Pierdut", a fost întrebat odată de ce un rege putea să se încoroneze la patrusprezece ani şi nu se putea căsători decât la vârsta de optsprezece ani.

— Pentrucă, răspunse el, este mult mai uşor să guvernezi un regat, decât o femeie!

Băiat deştept

Un domn intră într'o bodegă şi cere băiatului dela tejghea:

— Dă-mi te rog un vermuth fără sifon...

Şi băiatul răspunde:

— Sifonul s'a terminat. Nu mai avem decât borviz... Dacă doriţi vă putem servi un vermuth fără borviz!

Neaţă camuflat

— Unde o fi Neaţă?

Păţaniile fruntaşului Neaţă

de Neagu Rădulescu

— Uite, mă, Neaţă, mâine depun jurământul recruţii! Ne-am gândit că la sfârşit să le ţii şi tu o cuvântare din partea ostaşilor mai vechi.

— Lăsaţi pe mine domnule căpitan!

— Toată noaptea scrisei aici în cancelarie cu picioarele în apă rece şi tot n'am terminat.

— Ia uite drăcie, tocmai când să-mi citesc şi eu cuvântarea se porni vântul ăsta! De abia ţin în mână hârtiile!

— Mi-au făcut figura! Pune mâna pe ele, bă! Pune mâna pe ele!

Faptele săptămânii

DIN ŢARA

CU PRILEJUL zilei onomastice, M. S. Regina-Mamă Elena a primit următoarele telegrame:

MAJESTĂŢII SALE REGINEI-MAME ELENA
SINAIA

Cu prilejul zilei numelui Majestăţii Voastre, O rog să binevoiască a primi respectuoasele mele urări.

Mareşal ANTONESCU

In numele guvernului, d-l prim-ministru Mihai Antonescu, a trimis telegrama următoare:

MAJESTĂŢII SALE REGINEI-MAME ELENA
SINAIA

MAJESTATE, ziua Majestăţii Voastre este prilej pentru Guvernul Ţării şi mândrie pentru mine, ca să pot îndrepta spre Tron, gândul nostru de devotament şi să rog pe Majestatea Voastră a primi urarea credincioasă, ca Dumnezeu să Vă ajute vieaţa şi năzuinţele, dându-Vă bucuria de a privi împlinirea drepturilor Neamului pentru gloria şi prosperitatea Dinastiei.

MIHAI ANTONESCU,
Vicepreşedintele Consiliului de Miniştri

IN GRIJA cea mare pe care o are pentru viitorul Neamului Românesc, d-l Mareşal Antonescu a vizitat acum câteva zile mai multe cămine studenţeşti din Capitală, interesându-se în de aproape de vieaţa acelor tineri care, mâine, vor alcătui pătura conducătoare a ţării.

D-sa a părăsit aceste instituţii convins că tineretul universitar păşeşte cu încredere pe drumul cel bun.

D-L GENERAL de corp de armată Hansen, şeful misiunii militare germane în România, a înmânat zilele trecute d-nei general Lascăr, soţia generalului Mihail Lascăr, dispărut după luptele dela Stalingrad, frunzele de stejar la Crucea de Cavaler al Crucii de Fier, acordată de Führer.

Pentru prima oară un ofiţer român primeşte această înaltă decoraţie germană.

DUMINECA, 15 MAI, s'au împlinit 250 de ani dela naşterea episcopului Inocenţiu Micu Clain, unul din aprigii luptători naţionalişti ardeleni.

Cu acest prilej au avut loc mari serbări la Blaj, la care au luat parte un numeros public.

DE PESTE HOTARE

IN ZIUA de 22 Mai 1943 s'au împlinit 4 ani dela încheierea pactului de alianţă dintre Germania şi Italia.

Cu acest prilej au avut loc un schimb de urări între Fuehrerul Adolf Hitler, Regele Impărat Victor Emanuel III şi Ducele Mussolini.

PENTRU A STRÂNGE cât mai mult legăturile de prietenie dintre România şi Bulgaria, d-l ministru al Propagandei, profesor Alexandru Marcu şi un grup de ziarişti români, au plecat în Bulgaria, unde au făcut diferite vizite, la Sofia şi în alte oraşe.

Prietenia caldă cu care au fost primiţi de autorităţi şi rândurile frumoase pe care ziarele bulgare le scriu despre România, cu prilejul acestei vizite, contribue în mare măsură la strângerea legăturilor româno-bulgare.

ZIARUL COMUNIST „Pravda", din 15 Mai a. c., a publicat o declaraţie a preşedintelui „Internaţionalei a III-a Comuniste", cu sediul la Moscova, organizaţia conducătoare a tuturor partidelor comuniste din celelalte State, arătând că „Internaţionala III-a" a fost desfiinţată.

Declaraţia aceasta a produs mirare în toată lumea, deoarece se ştie că Sovietele nu vor părăsi niciodată gândul de a bolşeviza lumea. Ziarele din toată Europa demască această minciună, prin care Stalin vrea să prostească omenirea.

Astfel, ziarul spaniol „A. B. C.", scrie că trădarea a fost în toate vremurile caracteristicile conducătorilor dela Kremlin. Guvernul sovietic şi Internaţonala a III-a au fost întotdeauna unul şi acelaşi lucru, chiar dacă lucrarea lor ar fi putut părea diferită din cauza uneltirilor drăceşti urzite împotriva ţărilor din lumea întreagă.

Internaţionala a III-a este principalul instrument al acţiunii Moscovei şi nu este de crezut că conducătorii sovietici să voiască să se scape de ea, afară numai în cazul când regimul sovietic ar avea gustul să se sinucidă. Disolvarea de formă a celei de a III-a internaţionale, conchide ziarul „ABC", reprezintă o înşelătorie mai mult.

IN LEGATURA cu încercările făcute de cercurile dela Vatican, de a se căpăta ştiri dela Soviete despre prizonierii de războiu din Rusia, se află din Roma că nu s'a putut afla absolut nicio veste, deoarece Rusia Sovietică refuză cu încăpăţânare să răspundă.

In acest mod, bolşevicii se consideră chiar ei în afară de lumea civilizată.

MARELE AMIRAL japonez „Jamamoto", comandatul suprem al forţelor navale unite, şi-a găsit moratea pe când sbura cu avionul său în primele linii de luptă, împotriva duşmanului.

O moarte eroică, aşa cum le place japonezilor.

CIOCNIRILE DINTRE AMERICANII din Africa-de-Nord şi populaţia băştinaşă continuă aproape zilnic, deoarece aceştia vor să scape de asupritorii anglo-americani.

DIN CAUZA deselor atentate comuniste, în care erau amestecaţi şi evreii, guvernul bulgar a hotărît ca toţi evreii să părăsească Sofia, capitala Bulgariei.

ZIARISTUL englez Paul Huld, care s'a întors de curând dela Moscova, scrie în ziarul „Dail Express", că Rusia Sovietică a pierdut în lupta contra Germaniei 30 milioane de oameni: morţi, răniţi, prizonieri şi civili, morţi de foame şi boli. Socotind că peste 70 milioane de oameni, ruşi, trăiesc în părţile ocupate de Germani, povestea că Rusia are o armată uriaşă nu mai poate fi crezută.

GENERALUL RUS VLASOV, care, după ce a fost făcut prizonier de armata germană, a cerut să lupte împotriva bolşevismului, a organizat o armată de câteva sute de mii de oameni din Ruşii care vor să scape de bolşevism, fiind gata de a porni pe front.

Deocamdată el conduce acţiunea de stârpire a bandelor de bolşevici din spatele frontului german.

DESFIINŢAREA „Internaţionalei comuniste" dela Moscova se pare că în loc să-i bucure pe englezi, din contră îi supără. Vorbitorul dela radio-Londra, d-l Cyril Ray, dumineca trecută, a spus la microfon că desfiinţarea Internaţionalei, îngreunează situaţia din Anglia, deoarece pe de o parte comuniştii vor intra în partidul guvernamental, iar cei care simpatizau cu comuniştii, vor putea să-şi arate ideile fără teamă.

Astfel, Anglia va cădea încetul cu încetul pradă comunismului.

UNIUNEA SUDAFRICANĂ ar trebui să încheie o pace separată cu puterile Axei şi să-şi retragă trupele de pe front. Această cerinţă a fost exprimată de către conducătorul opoziţiei Sudafricane dr. Malan, cu ocazia unui discurs. El a declarat: „Imediat după venirea noastră la putere politica noastră va fi de a ne reţine dela participarea războiului şi să retragem trupele noastre pentru apărarea ţării noastre.

O victorie a Angliei şi a Statelor-Unite ar însemna împrăştierea bolşevismului şi acesta va nimici atunci în Africa de Sud „tot ce este scump unei naţiuni creştine şi ceea ce este sfânt rasei albe". Ar fi mai bine pentru uniunea Sudafricană, ca Germania să câştige războiul căci, altfel, bolşevismul se va întinde în toată lumea.

CU PRILEJUL aniversării mişcării naţionaliste norvegiene, primul ministru Qusling, norvegian, a declarat că va lupta contra bolşevismului, alături de Germania şi celelalte state europene.

Gazeta „Sentinela" roagă ostaşii să-i trimită, scrise, poezii, anecdote şi alte întâmplări din viaţa ostăşească.

Adresa: „SENTINELA", Str. Sărindar Nr. 5-7-9 — Bucureşti.

Ascultaţi la radio între orele 13—13,50: „Ora ostaşului" (Lunea, Miercurea şi Sâmbăta), „Ora italo-română" (Marţea) şi „Ora ostăşească română-germană" (Vinerea).

Evenimente din războiu

Frontul antibolşevic din răsărit

Pe frontul de răsărit liniştea retalivă care domină de câtăva vreme toate sectoarele a continuat şi în cursul ultimei zi.

Luptele terestre au continuat tot cu caracterul lor local.

Pe Doneţul central, la Nord de Slaviansk, o încercare inamică de străpungere a fost oprită de focul artileriei noastre.

In sectorul central, la Sud-Vest de Velikii-Luki, detaşamentele de recunoaştere şi de şoc germane au pătruns adânc în formaţiunile defensive ale inamicului, căruia i-au pricinuit mari pierderi sângeroase şi de material.

In sectorul Holm pătrunderi locale inamice au fost lichidate.

Se semnalează însă pe tot frontul de răsărit concentrările de forţe inamice, care continuă în ritm accelerat, deşi se credea că au fost terminate.

Ultimele ştiri ne arată că sovieticii au pornit atacuri violente cu mai multe divizii în regiunea capului de pod Kuban. Sprijinite de bombardiere şi de escadrile de avioane de luptă dela scurtă distanţă, trupele noastre au respins pe inamic în contraatac şi au zădărnicit încercările des repetate ale inamicului de a face o pătrundere. Bolşevicii au avut pierderi mari.

Războiul aerian

De câtva timp activitatea aviaţiei a sporit în zona frontului oriental, în regiunea de Vest a Germaniei şi în acea dela Sud-Vestul Angliei, în spaţiul Mediteranei şi al Italiei de Sud, ca şi în Extremul Orient şi în Pacific.

Aviaţia germană în toate sectoarele frontului oriental, între Leningrad şi Novorosisk, în formaţiuni puternice, atacă sistematic poziţiile de artilerie, concentrările şi mişcările de trupe, depozitele de carburanţi şi de provizii, căile de comunicaţii şi alte obiective militare din spatele liniei inamice.

In spaţiul capului de pod Cuban, formaţiunile aeriene germane şi cele române au obţinut în ultimele zile importante succese.

Oraşul Krimskaia a fost atacat în valuri succesive şi a suferit mari distrugeri.

Comunicatul marelui cartier general german subliniază în termeni laudativi formaţiunile aeriene de vânătoare române, care în ultimele zile au doborît 36 de aparate sovietice, dintre care 31 în cursul luptelor aeriene şi 5 pe sol.

Forţele aeriene anglo-americane din Africa de Nord şi din insula Malta, continuă ofensiva împotriva insulelor Sardinia, Sicilia, Panteleria şi a localităţilor din Italia de Sud, cu caracter terorist.

O formaţiune aeriană italiană a executat un raid în Sudanul anglo-egiptean şi în Africa orientală, unde a bombardat mai multe obiective militare.

In Atlantic

Avioane torpiloare britanice de tipul Beaufichter au dat, în ziua de 24 Mai, un atac împotriva unui convoi german ce naviga în largul coastei olandeze.

Atacul nu a reuşit, fiindcă convoiul nu a suferit nicio pierdere. Niciuna dintre torpilele aruncate de avioanele inamice nu şi-au atins ţintele.

Apărarea anti-aeriană a doborît 7 avioane torpiloare britanice, iar alte 4 s'au îndepărtat, având incendii pe bord.

C. 63.164. — M. O., IMPRIMERIA CENTRALĂ, — BUCUREŞTI.